

שַׁבַּת צו

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה ...
(מְגִישֵׁי מִנְחָה בַצִּדְקָה)

מַעֲלַת מִצַּת הַצִּדְקָה הוּא בְּלִי שְׁעוֹר, וְכֹל הַתּוֹרָה וְכֹל תְּקוּן הָעוֹלָמוֹת תְּלוּי בָּזֶה, כִּי הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל כְּבוֹדוֹ, וְכֹל כְּבוֹדוֹ נִתְגַּלָּה עַל-יְדֵי הַצִּדְקָה, שְׁעַל יְדֵה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן שְׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הוֹלָדָה וְנִתְגַּלָּה כְּבוֹדוֹ כְּמֵבֵאֵר בַּפָּנִים (לְקוּטֵי מוֹהַרֶ"ן ב' - סִימָן ע"א), וְעַל פֶּן שְׁקוּלָה צִדְקָה כָּכֵל הַתּוֹרָה כֻּלָּה כְּמֵאמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. אֲבָל צְרִיכִין לְהִרְבוֹת בַּצִּדְקָה מְאֹד, וּלְבַקֵּשׁ מִהֵשֵׁם יִתְבַרַךְ שִׁיזְכֶּה לְקַיֵּם מִצְוַת הַצִּדְקָה כְּרֵאוּי, שִׁיתֵּן הַצִּדְקָה בְּלֵב שְׁלֵם לְמַעַן שְׁמוֹ יִתְבַרַךְ בְּאֵמֶת וְשִׂיזְמִין לוֹ הֵשֵׁם יִתְבַרַךְ עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזִכּוֹת בָּהֶם, כִּי עֵקֶר תְּקוּן הַצִּדְקָה שִׁיתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבַרַךְ עַל-יְדֵי זֶה כְּפִ"ל, עַל-פֶּן צְרִיךְ לְכוֹן בַּצִּדְקָתוֹ רַק בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הֵשֵׁם יִתְבַרַךְ, לֹא בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עַצְמוֹ חֹס וְשְׁלוֹם. לֹא כְּמִצְוֵי בְּכֵמָה אֲנָשִׁים שְׂנוֹתָנִים צִדְקָה רַק לְמִי שִׁישׁ לָהֶם מְמִשְׁלָה וְכְבוֹד בְּעוֹלָם, וְעַל פֶּן הַצִּדְקָה גַּם לָהֶם לְכְבוֹד, וְעַל עֲנִיִּים הַגּוֹנִים וְכֹשְׁרִים הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְעוֹבְדֵי ה' בְּאֵמֶת, אֵינֶם מְשַׁגְּחִים כָּלֵל וּמַעֲלִימִין עֵינֵיהֶם מֵהֶם, נִמְצָא שֶׁהַצִּדְקָה שְׂנוֹתָנִים הוּא רַק בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עַצְמוֹ.

אֵף עַל פִּי שְׂבֻדָּאֵי גַם זֹאת הַצִּדְקָה יֵשׁ נִקְדוּת טוֹבוֹת, אֲבָל עַל יְדֵי צִדְקָה כֹּזֵאת אֵין נַעֲשֶׂה הַכֹּלִי הַנִּיֵּל בְּשִׁלְמוֹת, לְקַבֵּל עַל יְדֵה שְׁפַע נֶעַם הָעֲלִיּוֹן בְּשִׁלְמוֹת.

עַל פֶּן עֵקֶר תְּקוּן הַצִּדְקָה שֶׁתְּהִיָּה בְּבַחֲנֵינָתוֹ מִנְחָה, שֶׁהִיא קָרְבַּן עֲנִי שְׂנוֹתָנֵינוּ מַעֲטָה, וְעַל פֶּן אֵינוֹ מִתְפָּאֵר בָּהּ, רַק כְּפִנְתּוֹ בְּקָרְבָּנוֹ רַק לְשָׂמִים לְבַד. כְּמוֹ כֵן הַעֲשִׂיר אֵף עַל פִּי שְׂנוֹתֵן הַרְבֵּה לְצִדְקָה, חֲלִילָה לוֹ לְהִתְנַאֲוֹת בְּנִתְיַנְיַת הַצִּדְקָה וּלְהִתְכַנֵּן בָּהּ לְכְבוֹד עַצְמוֹ, רַק אֵף עַל פִּי שִׁיתֵּן לְצִדְקָה הוֹן רַב, אֵף עַל פִּי כֵן יִהְיֶה בְּעֵינָיו כְּעֵנִי, כִּי בְּאֵמֶת נִגְדוֹ יִתְבַרַךְ הַכֹּל עֲנִיִּים כְּמוֹ שְׁנֵאמַר מִי הַקְדִּימָנִי וְאֶשְׁלֵם, כִּי הַכֹּל רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַרַךְ כְּמוֹ שְׁנֵאמַר מִמֶּךָ הַכֹּל וּמִיָּד נִתְּנוֹ לָךְ.

עַל פֶּן דוֹד הַמְלַךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בַּעַת שְׂנַתֵּן הוֹן רַב לְנִדְבַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אִמֵּר וְאֵנִי בְּעֵינֵי הַכִּינּוּתֵי וְכוּ' כִּי הַחֲזִיק כֹּל נִתְיַנְיַתוֹ לְעֵנִיּוֹת. וְצִדְקָה כֹּזֵאת יִקְרָה מְאֹד כִּי הִיא בַחֲנֵינָתוֹ מִנְחַת עֲנִי שְׂחִבִּיבָה מְאֹד, מִחֲמַת שְׂכּוֹנָתוֹ רַק לְשָׂמִים בְּלִי שׁוּם הַתְּפָאֲרוֹת עַצְמוֹ כָּלֵל, וְעַל פֶּן נִקְרָאת צִדְקָה כֹּזֵאת בְּשֵׁם מִנְחָה בַחֲנֵינָתוֹ מִנְחָה בַּצִּדְקָה (לְקוּטֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת תְּפִילַת הַמִּנְחָה ו' - אוֹת ד' לְפִי אוֹרֵץ הִירָאָה - צִדְקָה וּגְמִילוֹת חֲסִדִּים, י"ג)

הַשַּׁבַּת

רַבֵּי נְחֻמָּה

אֶמְרָאֵי

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

יֹתֵר לְהִתְגַּבֵּר כְּנִגְדוֹ וּלְמַעַן עַצְמוֹ מִמֶּנּוּ מֵאַחַר שִׁיּוּדַע שְׁהוּא עֲבָרָה; אֲבָל מְקַלְפֵת לְבָן שְׂמִכְשִׁיל אֶת הָאָדָם בְּשִׁגְלוֹת, מִזֶּה קָשָׁה מְאֹד לְהִנְצֵל, כִּי מֵעֲרָב וּמִכְלָבֵל אֶת הַדַּעַת עַד שְׂנִכְשֵׁל מִמִּילָא, וְעַל-פֶּן צְרִיךְ סִיוַע דְּלַעֲלָא לְהִנְצֵל מִזֶּה, וְעַל-יְדֵי שְׂנוֹהֲרִין בְּשִׁלְמוֹת מֵאֲסוּר חֵלֵב, עַל-יְדֵיזָה נְצוּלִין מְקַלְפֵת לְבָן; וְעַל-יְדֵי שְׂנוֹהֲרִין בְּשִׁלְמוֹת מֵאֲסוּר אֲכִילַת דָּם, עַל-יְדֵיזָה נְצוּלִין מְקַלְפֵת עֶשׂוֹ. (לְקוּטֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת חֵלֵב א', אוֹתֵיּוֹת ה' ו' לְפִי אוֹרֵץ הִירָאָה - אֵמֶת וְצִדֵק, אוֹת צ"ב)

זִכְבּ זִבַח הַתּוֹרָה ...

לְעֵתִיד כֹּל הַקְּרִבָּנוֹת בְּטָלוּן, כִּי כֹל הַקְּרִבָּנוֹת בְּאֵין לְכַפֵּר, וְזֶה אֵין צְרִיכִין לְעֵתִיד, כִּי כִּכֵּר נִתְפַּסֵּר הַכֹּל, בְּבַחֲנֵינָתוֹ "בַּיּוֹם הַהוּא יִבְקֶשׁ עוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינְנוּ", אֲבָל תּוֹרָה, הוֹדָאָה, לְסַפֵּר חֲסֵדֵי הֵשֵׁם וּנְפִלְאוֹתָיו אֵין שְׂנוֹתְהֶפֶךְ הַכֹּל לְטוֹבָה, שְׂדִיקָא עַל-יְדֵי שְׁהֵינּוּ בְּזֶה הָעוֹלָם וְכֹל אֶחָד סָבֵל מֵה שְׂסָבֵל, עַד שְׁהִרְבֵּה נִכְשְׁלוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם מְאֹד; וְעַתָּה נִתְהַפְּכִין הַכֹּל לְטוֹבָה, בְּבַחֲנֵינָתוֹ עוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזִכּוֹת שִׁתְּהִיָּה לְעֵתִיד עַל-יְדֵי הַתְּשׁוּבָה, שְׁזֶה בַחֲנֵינָתוֹ קָרְבַּן תּוֹרָה, שֶׁהוּא מִצְוָה וְחֻמֵּץ, שְׁזֶה בַחֲנֵינָתוֹ שְׂמֵהֶפְכִין הַיְגוֹן וְאִנְחָה עַצְמוֹ לְשִׂמְחָה, בְּבַחֲנֵינָתוֹ עוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזִכּוֹת כְּפִ"ל זֶה לֹא יִתְבַּטֵּל, כִּי זֶה יִהְיֶה כֹּל חֲלָקֵי עוֹלָם הַבָּא שֶׁל כֹּל אֶחָד, מֵה שְׂזֹכָה עַל-יְדֵי הָעֵמֶל שֶׁל זֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שְׁזֶה בַחֲנֵינָתוֹ "שְׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂיֵגוּ וְנִסּוּ יִגּוֹן וְאִנְחָה", שְׂחוּטְפִין הַיְגוֹן וְאִנְחָה עַצְמוֹ לְתוֹךְ הַשְּׂמִיחָה, וְנַעֲשֶׂה מֵהֲרַע כְּפִסָּא לְהַקְדִּישָׁה, שְׁזֶה יִתְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת לְעֵתִיד לְבוֹא.

אֲבָל כֹּל אֶחָד, כְּפִי מֵה שְׂזֹכָה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים וְכֹשְׁרִים וְלִקְיָם עֲצָה זֹאת בְּתוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, בְּתוֹךְ מְרִירוֹת הַצִּרּוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמִמוֹן, לְהִתְגַּבֵּר וּלְהֶפֶךְ הַכֹּל לְשִׂמְחָה עַל-יְדֵיזָה יִזְכֶּה לְעֵתִיד לִזְוֶה בְּשִׁלְמוֹת, שְׁזֶה בַחֲנֵינָתוֹ קָרְבַּן תּוֹרָה כְּפִ"ל. (לְקוּטֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת בְּרֻכּוֹת הוֹדָאָה ו' - אוֹת י"ג לְפִי אוֹרֵץ הִירָאָה - הוֹדָאָה, אוֹת ד')

זִכְבּ כָּל חֵלֵב שׁוֹר וְכֶשֶׁב וְעֵז לֹא תֹאכְלוּ ...

יֵשׁ שְׁנֵי מִינֵי קְלָפוֹת, הֵינּוּ בַחֲנֵינָתוֹ קְלָפֵת לְבָן וּבַחֲנֵינָתוֹ קְלָפֵת עֶשׂוֹ, וּמְקַלְפוֹת לְבָן נִמְשַׁכִּין הָעוֹנוֹת שְׂבִשׁוּגָג שְׂנַעֲשִׂין עַל-יְדֵי שְׂכַחָה וּבִלְבוּל הַדַּעַת, וּמְקַלְפֵת עֶשׂוֹ נִמְשַׁכִּין הַזְּדוּנוֹת, וְהִנֵּה אֵף-עַל-פִּי שְׂבֻדָּאֵי עוֹן מִיזִד חֲמוֹר וּפּוֹגֵם יוֹתֵר מֵהַשׁוּגָג, אֵף-עַל-פִּי כֵן בְּנִקֵּל

סיפור השבוע

* מעשה מרור *

שֶׁשׁ שְׁפַעַם אַחַת הִלְכוּ יְהוּדֵי וְגֵרְמָנֵי יַחַד לְנִדוּד, וְלִמַּד הַיְהוּדִי אֶת הַגֵּרְמָנִי שִׁיעֲשֶׂה אֶת עַצְמוֹ כְּמוֹ יְהוּדִי - וְלֹא יִקְשֶׂה עָלָיו הַדְּבַר, כִּינֵן שֶׁהִלְשׁוֹן הוּא אֶחָד וְהַיְהוּדִים הֲרִי רַחֲמָנִים וּבְנֵדָאֵי יִרְחַמוּ עָלָיו.

שֶׁשׁ כִּינֵן שְׂבָא סְמוּךְ לְפִסְחָה, לְמַדוֹ אֵין שִׁיתְנַהֵג בְּבֵית הַיְהוּדִי שִׁיזְמִינוּ לְשִׁלְחַן הַסֵּדֶר; בְּתַחֲלָה עוֹשִׂין קְדוּשָׁה, וְאַחַר כֵּךְ רוֹחֲצִים יְדֵימָם וְכוּ'.

שֶׁשׁ אוֹלָם שְׂכַח לֹמַר לוֹ שְׂאוּכְלִים מְרוֹר.

שֶׁשׁ וְכֵן הִיָּה, שֶׁהוֹזְמִינוּ יְהוּדֵי אֶחָד אֵלָיו לְסִדֵּר. אוֹלָם הוּא (הַגֵּרְמָנִי) הִיָּה רַעֲב מְכַל הַיּוֹם, וְצַפָּה שְׂכַבֵּר יִגִּיעוּ לְאֲכוּל אֶת הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שְׂאֵמַר לוֹ הַיְהוּדִי.

שֶׁשׁ אוֹלָם הוּא רָאָה כִּי נִתְּנוֹ לוֹ חֲתִיכַת כֶּרֶס בְּמִי מִלַּח וְשֶׂאֵר הַדְּבָרִים הַנּוֹהֲגִים בְּסִדֵּר וְאוֹמְרִים אֶת הַהַגְדָּה; וְהוּא - בְּעֵינָיִם צוֹפִיּוֹת, מִצַּפָּה כְּבֵר לְאֲכִילָה.

שֶׁשׁ וְהִנֵּה, כְּאֶשֶׁר הַבְּחִין כִּי בּוֹצְעִים אֶת הַמִּצְוָה, שְׂמַח כִּי הִנֵּה, עוֹד מַעֲט - קֵט, יוֹכֵל לְהַשְׁקִיט אֶת רַעְבוֹנוֹ.

שֶׁשׁ וּפְתָאוֹם...

(הַהַמְשַׁךְ מֵעֵבֶר לְדָף)

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב/ב, סו)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

* המשך הסיפור *

... ופתאום, נותנים לו מרור; וכאשר הכניסו לפה, נעשה לו מר בפיו, וחשב שזהו הסעודה שרק זה יאכלו!!?

וכרח תיכף במרירות ורעב, וחשב לעצמו: "יהודים ארורים! אחר כל החגיגה, נותנים לי לאכול מרור?" ובא לבית המדרש ונרדם שם.

אחר-כך, בא היהודי בפנים שמחות שבע מאכילה ושתיה, ושאלו: "איך היה לך הסדר?"

וספר לו בכעס ממה שעבר עליו. אמר לו היהודי: "אוי גרמני שוטה! אם היית מחכה רק עוד מעט, היית אוכל כל טוב, כמוני!"

וספר זאת רבנו ז"ל, לומר שזוכר הגוף בא במרירות. אולם האדם חושב שתמיד יהיה רק המרירות, על פן בורח תיכף, אולם אם מחכה מעט וסובל מעט המרירות מזוכר גופו, אז מרגיש אחר כך כל מיני חיות ותענוג ...

שיחות הר"ן לפסח

הפיכת השלחן בשבת הגדול מרמז כי עדין לא יצא הדבור מהגלות עד פסח שאז יצא הדבור מהגלות בחינת פה-סח כידוע, שזה עקר בחינת יציאת מצרים שיצא הדבור מהגלות. והשלחן הוא בחינת הדבור, בחינת וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה', וידבר אלי דיקא.

כי עקר הפרנסה והאכילה שהוא בחינת שלחן הוא משם מבחינת דבור בחינת כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. וכשאין הדבור בגלות אז השלחן שהוא בחינת הדבור בבחינת פנים בבחינת וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה' דיקא בחינת פנים.

ועל פן בשבת הגדול שאז הוא קדם יציאת מצרים אזי הוא בחינת הפיכת השלחן שמרמזין שהדבור היה בגלות מצרים עד שנכינו ליציאת מצרים בפסח ואז יצא הדבור מן הגלות בחינת פה-סח כנזכר לעיל: (שיחות הר"ן, סעיף פ"ח)

שבת הגדול שלום!

לקוטי תפלות באב"י הנחל

= לקוטי תפלות (חלק ג') =

... ר' ישראל ספר, שר' ישראל קרדונר היה נוהג ללכת מצפת למירון ברגל, ובדרך היה אומר הלקוטי תפלות בעל-פה.

ר' ישראל ספר, שכשהוא היה פעם בציון הרשב"י במירון, היה שם יהודי אחד ספרדי שראה את הלקוטי תפלות שלו והשאיל ממנו את הספר, והוא התחיל לצעק ולבכות ולהתחנן מתוך הספר במשך שעות ארוכות. "התבטלתי אליו לגמרי!", ספר ר' ישראל. "אחר-כך, האיש הנ"ל נגש אלי ואמר לי: 'אתה מחיב לתת לי את הספר הזה, אני לא יכול לחיות בלי הספר הזה!'. אמר לו ר' ישראל: 'תשמע, שנינו במדבר, וחי קודמים', (בתקופה הזו היה כמעט בלתי אפשרי להשיג אחד מספרי רבנו). אבל היהודי הזה התעקש כל-כך, ואחר הרבה הפצרות הבין ר' ישראל שרצון השם יתברך שיתן לו את "החיות" שלו - את הספר, והשם יעזר לו להשיג אחר, וכך קים. והלך ר' ישראל בלי הספר, כמו יתום. לאחר זמן קרה שר' ישראל נכנס לחנות ספרים, ולהפתעתו מצא בין המדפים ספר לקוטי תפלות "בדפוס ובכריכה וביפי כזה שאין לתאר" (כך ספר). בעל החנות הגיע, ומהמבט של ר' ישראל על הספר, הבין שצריך לתת לו את הספר במתנה.

אחד היה מסתובב פעם בלילה בחלקת העצה, גער בו ר' ישראל ושאל אותו מה הוא עושה, והשיב שהוא אומר קריאת שמע שעל המטה. שאל אותו ר' ישראל אם אומר במנהגו מתוך 'שערי ציון', והוא השיב שהוא מכיר בעל-פה. התפלא עליו ר' ישראל ואמר לו בלשון התקבוצת: "אתה יודע השערי ציון בעל-פה?!". והתחיל לדבר איתו ממצלת התפלות הסדורים בתוך 'שערי ציון', עד שר' ישראל הגיע אל היקרות של הלקוטי תפלות - ותכף האיש התעורר שכמעט לא עוסק בלקוטי תפלות. הסתפל עליו ר' ישראל בגערה כמו על משגע, שיש לנו תפלות כאלו והוא לא אומר אותן! והאיש הזה ספר, שהמבט של הגערה של ר' ישראל הספיק לעורר אותו להגיד לקוטי תפלות ברציפות ובהתמדה זה כבר יותר מעשרים שנה. (ניסן תשנ"ב)

אחד בקש ממנו פעם ברכה לזכות להתקרב לרבנו, אמר לו ר' ישראל: "תקרא הרבה לקוטי תפלות ותעשה בכל יום התבודדות, ואפשר (שתופח), (היה נראה מהתנועות בלי האי ואולי)".

בשילד בן אחת עשרה אמר לו שרוצה להתבודד, ר' ישראל השיב שהוא לא יודע, הכל כתוב בלקוטי תפלות. והילד אמר שאומר כל יום שעתים 'כתבי' (הילד לא למד באותה תקופה בחיידר, אלא שהה במסגרת כולל ולמד ספרי רבנו), השיב ר' ישראל שזה לא מספיק. אחר-כך אמר לו הילד שיש דברים שהוא צריך לבקש שלא כתובים בלקוטי תפלות, ור' ישראל השיב שהכל כתוב בלקוטי תפלות. הילד אמר: "למשל, אני רוצה שתבואו לבית שלי", השיב ר' ישראל: "זה גם כתוב בלקוטי תפלות". (ועין בהקדמת לקוטי תפלות ש"אין תפלה שאתה צריך שלא תמצא פה וכו'").

למי חדש ניסן ימי תשובה הם כמו ימי חדש תשרי. הינו שכמו בחדש תשרי, בימי ראש השנה, יום פפור, סכות ושמיני עצרת, צריך לעסק בתשובה ובענייני יראת השם וקיום המצוות יותר מבכל השנה, כך גם בניסן צריך לעסק בתשובה וביראת השם וקיום המצוות יותר משאר ימות השנה.

... רבונו של עולם, ופני נא לקדש עצמי ביותר בשני החדשים הקדושים שהם ניסן ותשרי, שהם ראשים של השנה, שהם ניסן ותשרי, שהם ימי תשובה, שאזכה בכל שנה ושנה לשוב בהם בתשובה שלמה ולהתקדש בהם בקדשה יתרה ובשמחה גדולה. ואזכה להמשיך עלי קדשה גדולה ותשובה שלמה תמיד משני החדשים האלו על כל השנה כלה.

ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה, ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד

קמחא דפסחא

(בא נסייע למשפחות אנ"ש)

בכל סניפי הדואר, חשבון

89.2255.7